కథా కౌముది

ఊట....! డా. వాసాల వరప్రసాద్

కౌముది – రచన నిర్వహించిన కథల పోటీ(2017)లో బహుమతి పొందిన కథ

శాంతమ్మకు మెలకువ వచ్చింది. పక్కనున్న టార్చ్‌లైట్ వేసి గోడగడియారం వైపు చూసింది. సమయం ఉదయం 3.00 గంటలు అవుతోంది. నిన్నటికంటే అరగంట ముందే మెలకువ వచ్చినట్టుంది. టార్చ్ ఆఫ్ చేసి మళ్ళీ పడుకోవడానికి పక్కకు దొర్లింది. నైట్ బల్బ్ వెలుగులో ప్రక్క బెడ్‌పై నిద్రపోతున్న ముసలాయన్ని చూసింది. ఆయన హాయిగా నిద్రపోతున్నాడు. తను కూడా నిద్రపోవాలనే బలవంతంగా కళ్లు మూసింది. క్షణకాలం కూడా కాలేదు. కళ్లు తెరుచుకున్నాయి. మళ్లీ పక్క మార్చింది. అయినా నిద్ర రావడం లేదు. ఈ 60 సంవత్సరాల ముసలితనానికి అన్ని ఆలోచనలే....ఆ ఆలోచనల నిండా ‘నీళ్లే...’.

ఎండాకాలం మొదలయినప్పటి నుండి నెలరోజులు గడిచాయే లేదో బోర్ మోటార్లో నీరు సరిగా అందడం లేదు. గల్లీలో కొత్తగా బోరు వేసుకొని ఇల్లు కట్టుకున్నవారికి కూడా నీళ్లు ఉండడం లేదు. పై పెచ్చు ఒకరి తర్వాత ఒకరు లోతుగా బోర్లు వేస్తుంటే నీళ్లు అడుగంటిపోతున్నాయి. ‘పోనీ మున్సిపాలిటి నల్లాలో నీళ్లయినా వస్తాయి కదా అనుకుంటే అదీ రెండు రోజులకొకసారి.... అదీ తాగటానికి మాత్రమే సరిపోతాయి. మరి పనులన్నింటికో ....?’

మరోసారి టార్చిని గడియారం వైపు వేసింది. ఈసారి సమయం 3.15 నిమిషాలు కావస్తోంది. శాంతమ్మ ఉండలేక పోయింది. మంచం మీద నుండి లేవాలనుకుంది. కాని నడుం పట్టేసినట్లు ఉండడం వలన ఒకేసారి లేవలేకపోయింది. అయితే ఈ టైమ్‌లో రాత్రి నీటి ఊట బోరులో వుంటుంది. ఈ టైమ్‌లో బోర్ మోటార్ వేస్తే ట్యాంకులో కొన్ని నీళ్లు నింపుకోవచ్చు. ఈ ఆలోచన బలాన్ని ఇచ్చినట్లయింది. మరోసారి ప్రయత్నించి లేచి కాసేపు మంచంపైనే కూర్చుంది. కాసేపాగి టార్చ్ చేతిలోకి తీసుకొని తలుపు తీసింది. బయటకు వెళ్లి చిన్న బకెట్లో నీళ్లు తీసుకొని ఈశాన్యంలోని బోర్ మోటార్ వైపు మెల్లిగా అడుగు వేయడం మొదలుపెట్టింది. బోరులో నీరు అందకపోవడం వల్ల పైనుండి మోటార్ పంపు బోల్టు తీసి కొన్ని నీళ్లు అందులో నింపుతే కాని అది స్టార్ట్ కాదు. అందుకే చీకట్లో ఒక చేత్తో టార్చ్ మరో చేత్తో చిన్న బకెట్ పట్టుకొని నీటి విషయంలో ఇంటాయన పట్టించుకోకపోవడాన్ని మనసులో ఆడిపోసుకుంది. ఈ పెద్ద మనిషి కనీసం భూమిలో వుండే బోర్ మోటార్ వేయించినా బాగుండేది. బయటకు బాగా శబ్దం చేయకుండానే నీళ్లని ట్యాంకులో నింపేది. పిల్లలు ఉన్నన్ని రోజు అన్నీ వాళ్లే చూసుకున్నారు. ఇప్పుడు వాళ్లు పక్షుల్లా ఎగిరిపోతే ముసలాయన తను ఇద్దరే మిగిలిపోయారు. మెల్లిమెల్లిగా నడుచుకుంటూ బోర్ మోటార్‌ను చేరుకుంది.

మోటార్ ప్రక్కనున్న రంధ్రాన్ని మూసి ఉన్న బోల్టుని విప్పి టార్చ్ ఆన్ చేసి నీళ్లు పైకి రావడానికి మగ్గుతో ఆ బోర్ పైపులో నీళ్లు పోసింది. ఇలా రెండు మూడు మగ్గు నీళ్లు పోసిన తర్వాత పైపు నుండి నీళ్లు పైకి వచ్చాయి. పక్కనున్న బోర్ మోటార్ స్విచ్ వేసింది. బోర్ మోటర్ ''ఉయ్....'' అంటూ నీళ్లు ట్యాంకులోకి వెళ్తున్నట్టుగా నిశ్శబ్దంలో వినిపిస్తోంది. అయినా మనస్సు కుదుటపడలేదు. ఒక్కోసారి శబ్దం మాత్రమే వస్తుంది. పైపులోకి భూమి లోపల ఊట అందక బోర్ మోటార్ శబ్దం మాత్రమే చేస్తుంది. కాబట్టి ఓసారి డాబాపై ఉన్న నీటి ట్యాంకు మూత తీసి చూస్తే మంచిది అనుకుంది.

ఈశాన్యం మూల నుండి మెల్లి మెల్లిగా నడుచుకుంటూ డాబాపై నైరుతి మూల ట్యాంకు వైపు వెళ్ళడానికి మెట్లెక్కడం ప్రారంభించింది. మెట్లు ఎక్కడం కాస్త ఇబ్బందిగా ఉన్న డాబా పైకి వెళ్తున్న కొద్ది ట్యాంకులో నీళ్లు పడే శబ్దం చెవుకు చేరగానే శాంతమ్మకు కాస్త ఊరట కలిగింది. ఓసారి డాబాపై నైరుతి మూలకు మెల్లి మెల్లిగా చేరుకొని నీటి ట్యాంకు మూత తీసి టార్చ్ వేసింది. వయ్యారంగా వెళ్తున్న నీళ్ళని కళ్లనిండా చూసుకుంది. ట్యాంకులో పడుతున్న ఆ శబ్దాన్ని వింటూ అక్కడే ట్యాంకు దగ్గర కూర్చుండిపోయింది. ఇప్పుడు శాంతమ్మకి ఆ శబ్దమే సంగీతం. హాయిగా కళ్లు మూసుకుంది.

క్షణం గడిచిందో లేదో.. ''కుతుక్...కుతుక్...'' మంటూ మెల్లి మెల్లిగా నీళ్లు ఆగిపోయాయి. బోర్ శబ్దం మొరటుదేలింది. అది 'బావ్...బావ్...' బావురమంటూ వింత శబ్దాన్ని చేయడం మొదలు పెట్టింది. శాంతమ్మకు అర్థమయింది. బోర్ బావిలో ఊట అయిపోయిందని. గబుక్కున లేవడానికి ప్రయత్నించి మళ్లీ కూర్చుండిపోయింది. కాని నీళ్లు లేకుండా బోర్ నడుస్తే మోటార్ పాడయిపోతుంది. ఓసారి అలా పాడయితే అది రిపేర్ అయ్యేవరకు మూడు రోజు నానా అవస్థలు పడాల్సివచ్చింది. ఈసారి శక్తినంతా కూడగట్టుకొని ఒక్కసారిగా లేచి నిలబడి టార్చ్ ఆన్ చేసి మెల్లి మెల్లిగా మెట్లు దిగింది. ఆయాస పడుతూనే వెళ్ళి బోర్ స్విచ్ ఆఫ్ చేసింది. నిశ్శబ్ద రాత్రిలో బోర్ మోటార్ వికృత శబ్దాలు ఆగిపోయాయి.

నిశ్శబ్దానికి కొంత స్వాంతన చెందినా శాంతమ్మ మాత్రం నిరాశ చెందింది. ఈ రాత్రి సమయంలో కూడా నీళ్లు సరిగా ట్యాంకులో పడలేదు. పట్టుమని అయిదు నిమిషాలు కూడా కాలేదు. అప్పుడే బోర్‌లో నీటి ఊట అందడం లేదు. మళ్ళీ బోర్ వేద్దామంటే ఓ అరగంట వరకు బోర్ పైపుకి భూమి లోపల ఊట అందదు. చేసేది లేక శాంతమ్మ పెరట్లోనే బోర్ గద్దెపై కూర్చుంది.

పిల్లలుంటే వాళ్లే ఇదంతా చూసేవారనిపించింది. కాని ఒక్కరు కూడా ఇంటి పట్టున లేకపోవడం వెలితిగా తోచింది. ఏమిటో ఈ జీవితం... పిల్లలు చిన్నగున్నప్పుడే బాగుండేది. ఎంత ఎండలు మండినా ఇంటి బావిలో పుష్కంగా నీళ్లు ఉండేవి. పిల్లలు తలో చేయి వేసి గంగాళాన్ని నింపేవారు. సంవత్సరాలు గడుస్తున్న కొద్ది బావిలో ఎంత పూడిక తీసినా ప్రయోజనం లేకపోయింది. మెల్లిమెల్లిగా బావి బావురుమంది. ఒక్క చుక్క నీరు కూడా లేకుండా పోయింది. అందరి ఇండ్లలోని బావులకు ఇదే గతి పట్టింది. అప్పుడు కూడా పిల్లలు లక్ష్మి, రమేష్ తలో చేయి వేసి దగ్గరున్న సర్కారు చేతి పంపు నుండి నీళ్లు పట్టుకొచ్చి ఇంట్లో సిమెంటు కుండీని నింపేవాళ్ళు. అలా వాళ్లు నీళ్లు మోసుకుని తీసుకరావడం, నేను నీటి కోసం నానా హైరానా పడటం ఆయనకి కష్టంగా అనిపించి బ్యాంకులో లోన్ తీసుకొని మరీ బోర్ వేయించారు. అప్పటి నుండి నీటికి లోటు లేకుండా పోయింది. పెరట్లో మొక్కకు కూడా కష్టం తీరిపోయింది. పక్కింటి వాళ్ళు, ఎదురింటి వాళ్లు నీళ్ళకోసమని వచ్చి చాలాసేపు కబుర్లతో కాలక్షేపం చేసి వెళ్లేవారు. కాని ఇప్పుడు గల్లీ నిండా అందరి ఇండ్లల్లో బోర్లు.... ఒకరిని మించి మరొకరు లోతుకు నీళ్లను తోడేస్తున్నారు. అయినా పిల్లలెప్పుడు పెద్దయిపోయారో, ఈయన ఎప్పుడు రిటైర్ అయ్యారో...తనకెప్పుడు వయస్సు పైబడి శరీరం సహకరించకుండా పోయిందో...అంతా కలగానే వుంది.

ఇద్దరు పిల్లలకి పెళ్ళిల్లు అయ్యాక మాత్రం తన జీవితంలో పెను మార్పులు వచ్చాయి. కూతురు లక్ష్మి పిల్లల పురుళ్ళు అయ్యేంతవరకే ఇంటికి వస్తూ పోతూ వుండేది. ఇప్పుడు రమ్మని పిలిచినా నా కుటుంబం, నా పిల్లలు అంటూ రావటమే మానేసింది. కొడుకు కూడా

పెళ్లయ్యాక కోడలుతో ఉద్యోగరీత్యా పట్నంలోనే కాపురం పెట్టాడు. పిల్లలు పెద్దయ్యాక జీవితంలో ఇవన్ని సహజమని ఎంత సర్దిచెప్పుకున్నా మనసుకి మాత్రం ఓ మూల బాధగానే వుంటుంది. ముసలితనంలో ఈ బాధ వారికి అర్థం కావాలంటే పిల్లల మనసులో కూడా మా స్థితిని అర్థం చేసుకునే ఊట ఊరాల్సి ఉంది. అది ఎప్పుడు సాధ్యం అవుతుందో....! అది ఆ భగవంతుడికే తెలియాలి.

అప్పటికి కొడుకు మా ఇద్దరిని కూర్చోపెట్టుకొని ''నా ఉద్యోగరీత్యా నాకు ఇక్కడ ఉండడం సాధ్యం కాదు కదా...! రండి మాతోనే సిటీకి వచ్చేయండి...మాతోనే వుండండి'' అన్నాడు. సరే పట్నం వెళ్దామంటే వాడిది చిన్న ఉద్యోగం, చాలీ చాలని జీతం, ఇరుకైన ఇల్లు, ఎవ్వరూ పలకరించని అదో రకమైన వాతావరణం అన్నింటిని దృష్టిలో పెట్టుకొని ''మీ అమ్మకి ఇంకా చాతన అవుతుంది, కట్టుకున్న ఇంటిని, ఉన్న ఊరుని వదిలి మీతో ఎలా వచ్చేది, మరీ కష్టకాం వస్తే అప్పుడు చూద్దాం లే...'' అంటూ ఆయన దాటవేశాడు. ఇక అప్పటి నుండి వాడు 'పండుగకో...పబ్బానికో తప్ప' ఇంటికి రావడం మెల్లి మెల్లిగా తగ్గిపోయింది. వాడికి రావాలని ఉన్నా ఉద్యోగరీత్యా సెలవు దొరక్కపోవడం ఒకవైపు అయితే మరోవైపు వాడికి పుట్టిన కొడుకు రాహుల్ ఆలనా పాలనా అన్నీ చూడడం వల్ల తరచూ రావడం తగ్గించేశాడు. అయినా ఎప్పుడూ ఫోన్ చేస్తుంటాడు. ముసలాయన ఆరోగ్యం ఇబ్బందిగా ఉంటే మాత్రం పట్నం తీసుకెళ్లి ఓపిగ్గా హాస్పిటల్ తీసుకవెళ్లి డాక్టర్లకు శ్రద్ధగా చూపిస్తాడు, మందులు గట్రా ఇప్పిస్తాడు. ఇంటికి వెళ్తే కోడలు కూడా అన్ని సపర్యలు సమయానికి శ్రద్ధగా చేసి పెడుతుంది. మనవడు రాహుల్‌తో కూడా సమయం హాయిగా గడిచిపోతుంది. కాని ఇప్పుడు వెళ్దామంటే ఈ ఎండాకాలం అది కూడా సాధ్యం కాదు. ఎందుకంటే పట్నంలో కూడా నీటి కష్టాలు తక్కువేం కాదు. దినదిన గండమే. నీళ్లు కూడా కొనుక్కోవాల్సిందే...తాగటానికే కాదు వాడుకోవడానికి కూడా....!

మనవడు రాహుల్ గుర్తుకురాగానే ఒకసారి మనసుని మెలిపెట్టినట్టుగా అనిపించింది. కనీసం వాళ్లనైనా ఇక్కడికి రమ్మందామంటే నీళ్లకు కరువాయే. ఏం చేయాలో శాంతమ్మకి పాలు పోలేదు. అప్రయత్నంగానే ఉబికి వచ్చిన కన్నీటి ఊటను కొంగుతో తుడ్చుకుంటూ ఎలాగోలా ఇక్కడే సర్దుకుపోదాం అంటే పైబడుతున్న వయస్సు, పైగా నీటి కరువు రెండూ ఇబ్బంది పెడుతున్నాయి.

శాంతమ్మ అరగంట అయిపోయి వుంటుందని మెల్లిగా లేచి మళ్లీ చిన్న బకెట్లోంచి మగ్గులో నీళ్లు పట్టుకుంది. టార్చ్ ఆన్ చేసి బోర్ పైపు రంధ్రంలో నీళ్లు పోసింది. నాలుగైదు మగ్గులు పోసిన తర్వాత నీళ్లు ఉబికి పైకి వచ్చాయి. ఇక బోర్ మోటార్ వేద్దామనుకునే లోపల పక్కింట్లోంచి కూడా బోర్ మోటార్ శబ్దము వినబడింది. చూస్తే అక్కడ కూడా లైట్ వెలుగుతూ కనపడింది. బహుశా నాలుగు గంటలయి వుంటుంది. తను మొదటిసారి బోర్ వేసినప్పుడే ఆ శబ్దానికి లేచినట్లున్నారు. శాంతమ్మకి పొరుగింటివాళ్లపై కోపం వచ్చింది. పొరుగువారు ఎంత మంచివాళ్లయినా వాళ్లకి కూడా నీళ్లు కావాలిగా అనుకోగానే కాస్త కోపం తగ్గింది.

బలవంతంగా మోటార్ స్విచ్ వేసింది. ''బూర్....''మని మోటార్ శబ్దం పెద్దగా శాంతమ్మకు వినపడిరది. కొద్ది సేపటికి బోర్ శబ్దం కొంచెం తగ్గింది. నీళ్లు సన్న ధారగా ట్యాంకులో పడుతున్నట్టుగా శాంతమ్మకు అనిపించింది. ఎన్ని నీళ్లు పడుతున్నాయో చూద్దామని మళ్లీ మెల్లి మెల్లిగా మెట్లు ఎక్కుతూ నైరుతి వైపు ఉన్న ట్యాంకు దగ్గరికి చేరింది. మూత తీసి టార్చ్ వేసింది. 'చిన్న పిల్లాడు పోసే ఒంటేలుకు మల్లే' నీళ్లు ట్యాంకులో పడుతున్నాయి. టార్చితో పరీక్షగా ట్యాంకులో క్రిందున్న నీళ్లను చూసింది. 'ఓ నాలుగు బకెట్లు నీళ్లు పడ్డాయనుకుంది...ఈ నీళ్లు దేనికి సరిపోతాయి...పొద్దున్నుంచి రాత్రిదాకా ఎన్ని పనులకి నీళ్లు అవసర మవుతాయో ఈ మగవాళ్లకేం తెలుసు...అన్ని సవ్యంగా జరగాలని మాత్రం అనుకుంటారు'.

మళ్లీ బోర్ మోటార్ శబ్దం పెరిగిపోయింది. శాంతమ్మకి అర్థం అయింది, పక్కింటి వాళ్లు బోర్లు వేయడం వన ఇప్పటికి బోర్ మోటార్లో నీటి ఊట తగ్గిపోయిందని. చేసేది లేక మెల్లి మెల్లిగా నడుస్తూ ఆయాసపడుతూ వెళ్ళి మోటార్‌ని ఆపేసింది. ఈసారి బోర్‌లోకి నీరు చేరాలంటే చాలా సమయం పడుతుంది. తెల్లవారుతోంది కదా అందరూ బోర్లు వేస్తారు.. మధ్యాహ్నం వరకు గాని మళ్లీ బోర్‌లోకి నీరు ఊరదు.

చేసేది లేక గది తలుపు తెరచి బెడ్ దగ్గరికి వచ్చింది. టార్చ్ ఆన్ చేసి గోడ గడియారం వైపు తిప్పింది. ఉదయం 4.30 ని॥లు అవుతుంది. ఓసారి ముసలాయన వైపు ఆలంబనగా చూసింది. తనూ మంచంపై నడుం వాల్చింది. శరీరం అలసినందుకు కాస్త హాయిగా అనిపించినా మనసంతా అదోలా వుంది. కళ్లు మూసుకుంది. కష్టమైనా సరే ఈసారి రమేష్ ఫోన్ చేస్తే చాలా మాట్లాడాలని అనుకుంది. మా పరిస్థితిని అర్థం చేసుకుని మమ్మల్ని కనిపెట్టుకు ఉండడానికి మా దగ్గరికి వాడు రాకపోతేనేం...! మేమైనా వెళ్లి వాడికి చేదోడు వాదోడుగా ఉండచ్చు.... ఆర్థికంగా వాడిపై భారం కాకుండా ఆయనని ఒప్పించి బ్యాంకులో ఉన్న కొంత డబ్బుని వాడికి ఇప్పించేలా చేస్తాను. అయినా మా తదనంతరం అంతా వాడిదేగా....! నేనిలా అనుకుంటున్నాను కాని ఆయన ఏమంటారో...? కనీసం వాళ్లయినా ఇక్కడకు వస్తే బాగుండు. కొడుకు, కోడలు, బిడ్డ అల్లుడు అందరూ ఇంటికి రాక ఎన్నినెలలు అయ్యిందో.....! మనవడు రాహుల్‌పై మనస్సు కొట్టుకుంది. అప్రయత్నంగానే శాంతమ్మ కళ్లలో మళ్లీ కన్నీటి ఊట ఉబికి వచ్చింది. పిల్లల్ని తలచుకుంటూ నిద్రలోకి జారుకుంది.

‘‘ఎదురుగా కొడుకు రమేష్, కూతురు లక్ష్మి ఒకరి తర్వాత మరొకరు పోటీగా పక పకా నవ్వుకుంటూ సర్కార్ బోర్ నుండి నీళ్లు తీసుకొస్తున్నారు. నీలి రంగు నీళ్ల డబ్బాని నింపుతున్నారు.. మనవడు రాహుల్ నీటిలో చేతులు పెట్టి ఆడుతున్నాడు...!’’.

ఇంతలో ‘‘శాంతా...శాంతా...! లేవవే ఆరున్నర అయింది.... నీళ్ల ట్యాంకర్ వచ్చినట్లుంది... పక్కింట్లో బిందెల శబ్దం అవుతున్నాయి.... లే...! ఈ రోజు పోతే మళ్లీ రెండు రోజులకు గాని ట్యాంకర్ రాదు... ఈరోజు మునిసిపాలిటి నల్లా కూడా రాదేమో...? తొందరగా లెవ్వు’’ అనగానే కల నుండి ఉలిక్కిపడి లేచింది శాంత.

ఎదురుగా కూతురు, కొడుకు లేకపోయేసరికి క్షణకాలం శాంతమ్మ నిరాశ చెందింది. తెరచివున్న గది తలుపునుండి ఇంటి గుమ్మం వైపు ఓసారి చూసింది. కాస్త తేరుకొని ఎక్కువసేపు ట్యాంకర్ ఉండదు, కాబట్టి వెంటనే వంటిట్లోకి వెళ్లింది. బిందెల్ని గబా గబా కడిగి ట్యాంకర్ వైపు నడిచింది.

★★★

Click here to share your comments on this story